

POSTANOWIENIE

Dnia 28 czerwca 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Kala

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 28 czerwca 2024 r.
sprawy **G. K.** skazanego za czyn z art. 107 § 1 k.k.s. i in.
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w Legnicy
z dnia 8 lutego 2024 r., sygn. akt IV Ka 552/23
zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w Legnicy
z dnia 14 lipca 2023 r., sygn. akt II K 1149/22

postanowił

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciążyć skazanego.**

UZASADNIENIE

Aktem oskarżenia z dnia 9 maja 2022 r. wywiedzionym w sprawie [...] G. K. został oskarżony o to, że:
- pełniąc funkcję Prezesa Zarządu [...] sp. z o. o. z siedzibą w L., będąc z tego tytułu na podstawie prawa osobą uprawnioną i zobowiązaną do prowadzenia spraw gospodarczych tego podmiotu, w okresie od 01.04.2019 r. do 09.07.2020 r., w lokalu bez nazwy w L. przy ul. [...], urządzał i prowadził gry o charakterze losowym, organizowane w celach komercyjnych na automatach do gier hazardowych: F. G. nr [...], F. G. nr [...] oraz E. nr [...], wypłacających wygrane w postaci środków

pieniężnych, wbrew przepisom ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych (tekst jednolity Dz. U. z 2019 r., poz. 847 z późn. zm.), w szczególności naruszając art. 6 ust. 1, art. 14 ust. 1 oraz art. 23a ust. 1 wyżej cytowanej ustawy,

tj. o przestępstwo skarbowe z art. 107 § 1 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s. (k. 312).

Sprawa ta została zarejestrowana w Sądzie Rejonowym w Legnicy pod sygnaturą II K 448/22, a następnie II K 1149/22.

Aktem oskarżenia z dnia 24 czerwca 2022 r. w sprawie [...] G. K. został oskarżony również o to, że:

- pełniąc funkcję Prezesa Zarządu „[...]” Sp. z o. o. z siedzibą w L., będąc z tego tytułu na podstawie prawa osobą uprawnioną i zobowiązaną do prowadzenia spraw gospodarczych tego podmiotu, w lokalu bez nazwy znajdującym się przy ulicy [...] w P., w okresie od bliżej nieustalonego dnia do 10 marca 2020 r. urządził i prowadził gry hazardowe, organizowane w celach komercyjnych na 6 automatach do gier o nazwach: E. nr [...], T. [...] nr [...], H. nr [...], F. nr [...], F. nr [...], F. nr [...] wbrew przepisom ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych (tekst jednolity - Dz. U. 2019 r., poz. 847 z późn. zm.), w szczególności naruszając art. 6 ust. 1, art. 14 ust. 1 oraz art. 23a ust. 1 wyżej cytowanej ustawy, tj. o przestępstwo skarbowe z art. 107 § 1 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s. (k. 1034).

Sprawa ta została zarejestrowana w Sądzie Rejonowym w Legnicy pod sygnaturą II K 846/22, a następnie II K 1064/22.

Postanowieniem z dnia 7 listopada 2022 r., sygn. akt II K 1064/22 Sąd Rejonowy w Legnicy połączył sprawę II K 1064/22 do sprawy prowadzonej przed Sądem Rejonowym w Legnicy o sygnaturze akt II K 1149/22 (k. 1085).

Wyrokiem z dnia 14 lipca 2023 r., sygn. akt II K 1149/22, Sąd Rejonowy w Legnicy uznał oskarżonego G. K. za winnego popełnienia zarzuconych mu czynów opisanych w punktach I i II części wstępnej wyroku z tym ustaleniem, że oskarżony uczynił sobie z popełniania tych przestępstw skarbowych stałe źródło dochodu oraz zakwalifikował je jako ciąg występków skarbowych z art. 107 § 1 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 2 i 3 k.k.s. i za to na podstawie art. 107 § 1 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 2 i 3 k.k.s. w zw. z art. 38 § 1 pkt 3 k.k.s. w zw. z art. 23 § 1 i § 3 k.k.s. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 10 (dziesięciu) miesięcy

pozbawienia wolności i karę 400 (czterystu) stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 200 (dwieście) złotych.

Wyrok zawiera również rozstrzygnięcia co do oskarżonego B. T., dowodów rzeczowych oraz kosztów procesu.

Od powyższego orzeczenia apelację wywiedli przez obrońcy oskarżonego G. K., pełnomocnik interwenienta oraz oskarżyciel publiczny. Jeden z zarzutów apelacji wywiedzionej przez obrońcę oskarżonego G. K. – adwokata P. T. - oparty był na tezie o dopuszczeniu się przez sąd I instancji obrazy przepisów prawa procesowego, stanowiącej bezwzględną przyczynę odwoławczą z art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 9 k.p.k. w postaci braku skargi uprawnionego oskarżyciela.

Wyrokiem z dnia 8 lutego 2024 r., sygn. akt IV Ka 552/23, Sąd Okręgowy w Legnicy:

I. zmienił zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonego G. K. w ten sposób, że:

- a) orzeczoną wobec tego oskarżonego karę pozbawienia wolności obniżył do roku,
- b) na podstawie art. 69 § 1 k.k. oraz art. 41a § 1 i § 2 k.k.s. wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres 3 (trzech) lat próby, oddając go w tym czasie pod dozór kuratora sądowego,
- c) na podstawie art. 72 § 1 pkt 1 k.k. zobowiązał oskarżonego do informowania kuratora o przebiegu okresu próby,
- d) orzeczoną wobec oskarżonego karę grzywny obniżył do 200 (dwustu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 100 (sto) złotych;

II. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonego G. K. utrzymał w mocy.

Wyrok zawiera również rozstrzygnięcia co do oskarżonego B. T. oraz w przedmiocie kosztów procesu.

Od powyższego wyroku kasację wywiódł obrońca skazanego G. K., który zaskarżył to orzeczenie w stosunku do tego oskarżonego w całości, zarzucając obrazę art. 439 § 1 pkt 9 w zw. z art. 437 § 2 k.p.k. poprzez uznanie, iż w niniejszej sprawie nie zachodziła bezwzględna przyczyna odwoławcza w postaci braku skargi uprawnionego oskarżyciela.

Podnosząc powyższy zarzut, skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i umorzenie postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się oczywiście bezzasadna.

Wbrew temu co twierdzi obrońca, w przedmiotowej sprawie nie zaistniała bezwzględna przyczyna odwoławcza w postaci braku skargi uprawnionego oskarżyciela. Przeciwko G. K. toczyły się dwa odrębne, prowadzone w formie dochodzenia, postępowania przygotowawcze - każde o jeden czyn kwalifikowany z art. 107 § 1 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s. W żadnym z tych postępowań nie zaktualizowała się zatem przesłanka obligatoryjnego śledztwa z art. 151a § 2 pkt 1 k.k.s., a mówiąc ściślej sytuacja, w której postępowanie przygotowawcze toczy się w sprawach o przestępstwa skarbowe popełnione w warunkach określonych w art. 37 § 1 (pkt 2 i 3) k.k.s. Skoro każde z tych postępowań dotyczyło tylko jednego przestępstwa skarbowego, organy prowadzące te postępowania nie mogły przyjąć, że każde z tych przestępstw skarbowych (co do których procedowano przecież odrębnie) zostało popełnione w warunkach ciągu przestępstw skarbowych (art. 37 § 1 pkt 3 k.k.s.), czy też, że sprawca uczynił sobie z ich popełnienia stałe źródło dochodu (art. 37 § 1 pkt 2 k.k.s.). Z uwagi na stanowcze brzmienie art. 37 § 1 pkt 2 k.k.s. również do uznania tej ostatniej przesłanki za spełnioną wymagane jest popełnienie przez sprawcę co najmniej dwóch przestępstw skarbowych.

W tej sytuacji zarówno dopuszczalność prowadzenia w sprawach dotyczących ww. przestępstw skarbowych postępowań przygotowawczych w formie dochodzenia, jak i związana z tym, a wynikająca z art. 155 § 4 k.k.s., kompetencja finansowego organu postępowania przygotowawczego do sporządzenia i wniesienia do sądu w tych sprawach aktów oskarżenia, nie może budzić wątpliwości. Konstatacji tej nie podważają zaszłości zaistniałe na etapie postępowania jurysdykcyjnego i będąca ich następstwem treść wyroku sądu I instancji. Okoliczność bowiem, że Sąd Rejonowy rozstrzygał w przedmiocie obu wyżej wskazanych przestępstw skarbowych, co z kolei umożliwiło mu uznanie, że oskarżony popełnił ww. czyny w warunkach ciągu przestępstw i uczynił sobie z ich

popelnienia stałe źródło dochodu, była bowiem rezultatem, podjętej dopiero na etapie postępowania jurysdykcyjnego, decyzji procesowej o połączeniu spraw dotyczących ww. przestępstw skarbowych do wspólnego rozpoznania. Jest oczywiste, że tego rodzaju decyzja procesowa sądu i związane z nią następstwa nie mogą *ex post* niweczyć kompetencji organów postępowania przygotowawczego do sporządzenia i wniesienia aktów oskarżenia w sprawach o pojedyncze przestępstwa skarbowe, do których konstrukcje z art. 37 § 1 pkt 2 i 3 k.k.s., właśnie z uwagi na ową „pojedynczość”, nie mogły być w pierwszym stadium procesu zastosowane. Na marginesie należy stwierdzić, że wydając postanowienie o połączeniu spraw do wspólnego rozpoznania, sąd dał jednoznaczny wyraz temu, że uznaje, iż ma do czynienia ze skargami wniesionymi przez uprawnionego oskarżyciela.

Podobny pogląd wyraził wcześniej Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 13 czerwca 2023 r. w sprawie I KZP 21/22. I wbrew temu, co twierdzi skarżący, stanowisko to nie ma charakteru odosobnionego. Świadczy o tym już choćby fakt, iż spotkało się ono z aprobatą przedstawicieli doktryny wyrażoną w glosach do tego orzeczenia (zob. J. Zagrodnik, Glosa do postanowienia Sądu Najwyższego – Izba Karna z dnia 13 czerwca 2023 r., I KZP 21/22, Orzecznictwo Sądów Polskich 3/2024, s. 41 – 43, A. Zbiciak, Glosa do postanowienie Sądu Najwyższego – Izba Karna z dnia 13 czerwca 2023 r., I KZP 21/22, Orzecznictwo Sądów Polskich 12/2023 s. 76 – 77). Trafności ww. tezy Sądu Najwyższego nie podważają również wywody zawarte w przywoływanych przez skarżącego uzasadnieniach wyroków Sądu Najwyższego wydanych w sprawach V KK 350/21 oraz IV KK 424/19. Sprawy te były osadzone w odmiennych stanach faktycznych, a główny problem prawny, związany z przesłanką braku skargi uprawnionego oskarżyciela, dotyczył konsekwencji podjęcia przez prokuratora decyzji procesowej o przedłużeniu dochodzenia w postępowaniu karnym skarbowym.

Kierując się powyższą argumentacją, Sąd Najwyższy uznał kasację za oczywiście bezzasadną i orzekł o jej oddaleniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 636 § 1 k.k. w zw. z art. 637a k.p.k., obciążając nimi skazanego.

[PGW]

[ms]